

Ako vo filme: Ohnivé srdcia

Spektakulárna scéna Turíc otvára verejný život Cirkvi. A zároveň nám predstavuje jej Hlavu, Petra, v príhovore, ktorý odráža lásku, akú cíti k Ježišovi Kristovi a k dušiam.

07.06.2025

Často sa hovorí, že začiatok filmu je zásadný: musí si získať diváka hneď od prvej chvíle. Navyše, v dobrých filmoch je už v úvodnej scéne naznačený aj koniec. Nie že by prezradili, ako to dopadne – to by

pokazilo celý zážitok. Ale keď film dopozeráte, poviete si: „Jasné! Preto sa tam na začiatku objavila tá postava“ alebo „ten obraz v prvej scéne bol kľúč k rozlúšteniu celého tajomstva – ako som si to len mohol nevšimnúť!“

Do istej miery sa niečo podobné deje počas Turíc (porov. Sk 2). Je to prvá scéna verejného života Cirkvi, a musí teda zaujať. Je pôsobivá a pozýva nasledovať až do konca, aby si sa aj ty sám chcel stať súčasťou jej príbehu. Navyše, epizóda Turíc skrýva vo svojich stručných riadkoch podstatu apoštolského pôsobenia Cirkvi vo všetkých časoch.

S Máriou a apoštolmi

Začnime však od začiatku, a prenesme sa do samotnej scény: „Keď prišiel deň Turíc, boli všetci spolu na tom istom mieste.“ Ale kto sú tí všetci? Už predtým sa o nich hovorilo. Zvyčajne sa schádzali

apoštoli – ktorých opäť bolo dvanásť, po zvolení Matúša – a niektoré z tých žien, ktoré sprevádzali Krista počas jeho verejného účinkovania. Tie, ktoré zostali pod krížom v ťažkej hodine Kalvárie. Medzi nimi vyniká jedna – „Mária, Ježišova matka“. Toto je jadro Cirkvi. Schádzajú sa v modlitbe okolo Najsvätejšej Panny, ako to opisujú aj iné verše Skutkov apoštolov: „Jednomyseľne zotrvali na modlitbách“ (Sk 1,14). Tradícia umiestňuje tieto stretnutia do večeradla, kde náš Pán slávil poslednú večeru.

Môžeme si celú tú scénu predstaviť duševnými očami. Priestranná miestnosť. Niekoľko okien, cez ktoré vidno zvyšok mesta. Predstavujeme si tváre jednotlivých apoštolov. Poznáme ich povahu a temperament, lebo sme čítali ich prejavy v evanjeliách. O niektorých síce nemáme veľa informácií, ale o iných vieme dosť. Modlia sa. Možno Peter

hlboko premýšľa o rozhovore so
vzkrieseným Kristom na brehu
jazera a o pastierskom poslaní, ktoré
mu zveril. Určite sa medzi nimi nájde
aj niekto, kto sa modlí Otčenáš,
prežívajúc každú prosbu s plnou
vážnosťou.

A uprostred nich – Mária. Všetci ju
pozorujú s veľkou láskou a
nesmiernou úctou. Je Božou Matkou,
ale aj našou. Možno sedí, ponorená v
modlitbe, v tom neustálom
rozhovore s Pánom, ktorý viedla po
celý svoj život. Aká asi bola Máriina
modlitba? Vznešená, jednoduchá,
vrúcna... len ťažko opísateľná
ľudskými slovami. Na jej tvári by sme
možno ešte videli únavu spôsobenú
bolesťou z Umučenia, ale aj odraz
úsmevu veľkonočného rána.

Teplo, ktoré nepáli

„Zrazu vznikol z neba hukot, akoby
sa hnal prudký vietor [...] A ukázali
sa im akoby ohnivé jazyky, ktoré sa

rozdelili a sadli na každého z nich.“
Pokoj sa narúša, hluk všetkých
prekvapí. Toto je tá pôsobivá časť
scény. Môžeme zapojiť zmysly:
vyostriť sluch duše a počuť burácanie
vetra v miestnosti, v ktorej sa pritom
nič nepohne. Výrazy prekvapenia na
tvárach zhromaždených museli byť
nesmierne. Výbuch. Zrazu niečo ako
oheň zapáli strop. Záhadne sa ten
plameň delí na jazyky a jemne sa
znáša na hlavy prítomných. Aj my
cítime to teplo na čele. Zohrieva, ale
nepáli. Ako ker, ktorý videl Mojžiš, aj
celá apoštolov „horia, ale
nezhorievajú“.

„Všetkých naplnil Duch Svätý a začali
hovoriť inými jazykmi.“ Naplnil ich
Boh. Aj keď sa to nemusí prejavíť
citovo, každý z nás už niekedy
zakúsil, čo znamená byť naplnený
Bohom. Byť chrámom Ducha
Svätého, nosiť jeho horiaci plameň v
srdci. Apoštolovia sa v tej chvíli cítili
ako unášaní, pohltení Božou láskou.

Tí, čo ich videli vychádzať z
večeradla, si mysleli: „Sú opití.“
Vyzerali ako opilci či blázni! Niečo
podobné zažil aj svätý Josemaría: „Už
dávno o mne hovoria, že som blázon!
Majú pravdu. Nikdy som netvrdil, že
nie som. Som blázon – ale z lásky k
Bohu! A túto ‚chorobu‘ prajem aj
tebe.“^[1] —

Ten oheň ich spaľuje zvnútra:
apoštoli nedokážu mlčať. Vychádzajú
von a nachádzajú tam zhromaždený
dav. Ľudí, ktorých tam prilákal silný
hluk, čo sa rozľahol po celom meste.
Keď ich uvidia, sú ohromení: „Ako to,
že každý z nás ich počuje hovoriť
svojím rodným jazykom?“

Aj my sa teraz pridávame k tomu
pestrému davu plnému očakávania.
Sú tam ľudia odvšadiaľ: Parti,
Médovia, Elamiti... Ako na hodine
starovekej geografie. Sever, juh,
východ, západ. Z území Rímskej ríše i
spoza nej. Každý má svoje typické

oblečenie. Niektorí v elegantných rímskych rúchach, iní v chudobných tunikách, niektorí s exotickými turbanmi. Pleti všetkých odtieňov, akcenty všetkých typov. Títo ľudia – medzi ktorými sme ty aj ja – predstavujú celý svet. Apoštolské ohlasovanie totiž bude určené celému svetu. Zo všetkých končín zeme, vtedy i dnes, prichádzajú, keď počujú hluk, ktorý vychádza z Cirkvi. Pýtajú sa, kto sme, zaujímajú sa o našu vieru. Niektorí prichádzajú s úprimným zámerom; iní hľadajú Boha bez toho, aby o tom vedeli; a ďalší sa možno vysmievajú alebo sú plní predsudkov. Nezáleží na tom. Evanjeliové posolstvo je určené všetkým: „Chodte teda, učte všetky národy a krstite ich v mene Otca i Syna i Ducha Svätého.“ Keď sa ocitneme uprostred toho pestrého davu, akoby sme počuli výkrik nášho Otca: „Tvoja láska nestojí za veľa, ak nehorlíš za spásu všetkých duší.“^[2] —
My chceme mať veľkú lásku! Lásku,

ktorá sa pripája ku každému
človeku!

Príhovor rybára

Ľudia sa tlačia v úzkej uličke pred domom, z ktorého vychádzajú apoštoli. Sú to muži a ženy hladní po Bohu – tak ako mnohí naši priatelia, susedia či kolegovia. Sme medzi nimi. Zdvihneme zrak k terase toho domu pred nami. Je tam Šimon Peter. Pre mnohých neznámy. Podľa prízvuku ho niektorí spoznávajú ako Galilejčana. Jeden hovorí, že je rybár a že bol medzi prvými, čo nasledovali Nazaretského. Peter, naplnený Duchom, vidí obrovské more ľudí všetkých druhov a srdce mu zmäkne. Nemôže si nespomenúť na slová Majstra: „Urobím z vás rybárov ľudí.“ Petrovo srdce odráža pohľad jeho Pána, keď vystúpil z člna, uvidel zástup a „zlutoval sa nad nimi, lebo boli ako ovce bez pastiera“. Peter túži kričať, hovoriť nahlas: „Nemáš chuť

zakričať na mladých ľudí, ktorých
vidíš okolo seba: “Blázni, zanechajte
tie svetské márnosti, ktoré
vyčerpávajú srdcia... a často ich
ponižujú... zanechajte to všetko a
podťe s nami hľadať Lásku!”^[3] —

Až vtedy – nie skôr – Peter začína
hovoriť: „Mužovia judejskí a všetci,
čo bývate v Jeruzaleme, aby vám toto
bolo známe, počúvajte moje slová!“
(Sk 2,14). A nasleduje príhovor, ktorý
si môžeš sám prečítať (porov. Sk 2,14
– 36). Aký mal účinok? Keď ho počuli,
„zasiahlo ich to v srdci a v ten deň sa
pridalo asi tritisíc ľudí“. Áno.
Zafungovalo to. Nebol to prejav
geniálneho rečníka alebo učeného
filozofa: bol to príhovor rybára,
zbožného Žida, ktorý poznal Písmo a
miloval Krista. Bol to príhovor
človeka, ktorý s oduševnením
povedal: „Pane, ty vieš všetko, ty vieš,
že ťa mám rád.“ A Boh začína svoje
dielo vo svete. Nepotrebuje na to
odborníkov, ale zamilované srdcia.

Apoštolát, aký žili prví kresťania – na ktorých sa musíme stále pozerať –, nespočíval vo vytváraní komplikovaných plánov ani v tom, že by sa snažili byť „in“ v oblasti marketingu. Recept na apoštolský úspech prvých kresťanov je rovnaký ako dnes: „Osobná svätosť: to je to dôležité, deti moje, jediné potrebné. Múdrosť spočíva v poznaní Boha a v láske k nemu.“^[4] Samozrejme, to neznamená, že by sme nemali premýšľať nad tým, ako dnes najlepšie priblížiť evanjelium ľuďom. Ale nikdy nesmieme stratiť zo zreteľa, čo je podstatné: náš vlastný vnútorný život. Odtiaľ pochádza ovocie. Takto dvanásť mužov zapálilo staroveký svet. A takto aj my zapálime srdcia dnešných ľudí.

Miguel Forcada / Photo: Rhand McCoy

[1] SALVADOR BERNAL, *Apuntes sobre la vida del Fundador del Opus Dei*
Kap. 6.

[2] *Cesta*, č. 796.

[3] *Tamtiež*, č. 790.

[4] *En diálogo con el Señor* 20, 2a.

Miguel Forcada

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/ako-vo-
filme-ohnive-srdcia/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/ako-vo-filme-ohnive-srdcia/) (06.08.2025)